

σχισμη λοξα πανω στο προσωπο του. αυτος
ζωγραφιζει ενα μεγαλο πλακατ φορωντας τις μπλε του ριγε πιτζαμες
στην ακρη του κρεβατιου

Buddy Boldens
Original Jass
& Ragtime Band

ενα τραμ λειι αυτος ηλεκτρικο και τρελο
στη γαλαζοφωτισμενη Νεα Ορλεανη στο βυθο της
θαλασσας. σιωπη. ουτε ενας ασπρος αφρος
στην επιφανεια. διολου υγρη επιφανεια. στα 1931 βρηκε
την τρομπετα την εβαλε στα χειλη
και εσπασε ολα τα παραθυρα του τραμ
μονο με μια νοτα. το νερο ορμησε μεσα
στο λογικο που επεστρεψε και μετα ο θανατος

Τόμυ "Ολοφσον

ΕΞΩ ΣΤΟΝ ΠΑΓΟ

Πανω σε καφεκοκκινα παγοπεδιλα φευγει αναμεσα στις ξερες.
Η ασπρη σκουφια πεφτει ως τα φρυδια. Τα μαγουλα
γυαλιζουν απο κρεμα nivea. Και ο γυαλιστερος παγος γυαλιζει
στη λιακαδα. Ο παγος λάμπει.

Κρατα το bandy με τα δυο χερια. Το σώμα
πεφτει σ ενα χαλαρο και ανετο ρυθμό.
Αυτος φευγει ολο και πιο μακρια, μακρια από το δείπνο και
και μακρια απο την καλλιγραφια.

Στριφογυριζει τολμηρα και φευγει με την πλατη
-εξω απ την κοινωνικη του τοποθετηση.
Μετα από μερικα σφοδρα λεπτα, περνα
τα συνορα των σουηδικων χωρικων υδατων
και
γλιστρα με απαλες φιγουρες
στη δικη του ευτυχια.

Η ΠΟΡΤΑ

Οταν φεύγω, κτυπω πίσω μου την πορτα
σαν ενα δυνατο φτερουγισμα.
Ελευθερος σαν παπια στρατιζω σπιτι
βαριοχτυπωντας τα ξυλοπαπουτσα μου.
Σερνόμενος στο κρεβατι μπορω ακομη να νιωσω
τη σκια του γενους της γυρω στο δικο μου.

Οι λέξεις ειναι μονο καμώματα στον αερα,

κυματα που πανε και πανε
χωρις ποτε να ρχονται ως την πορτα.
Τότε επιτελους αποκοιμειμαι,
βυθίζονται οι παραλιες βαθια στη θαλασσα.
Αρχίζει να φυσα, αερηδες.

Τα σύννεφα είναι βρώμικα σακια
γεμάτα με ξεπουπουλισμενα φτερα.
Η κυκλοφορια του αιματος κτυπα στ αυτια
και η Αφροδιτη αναδυεται απ τη θαλασσα,
πετα μες στη σκια και λαμπει
με τα μακρια της χρυσά μαλλια.

ΣΤΗ ΣΙΩΠΗ

Εδω είναι τοσο ησυχα τωρα, πολυ νυχτα.
Η γατα κοιμάται, και η ουρα της ακινητη.
Τα λεπτα ακουγονται σαν σπιρτα που σφουριζουν.
Τετραποδες ματιες ξεμυτιζουν
απο το συνειδητο. Με ατενιζουν,
οταν εγω, πρωι-πρωι, ρουφω μια γκριζα καθημερινη.
Μικρος ηχος λειωνει τη σιωπη,
την καμνει μια επιφανεια.
Εδω καθομαι και ακουω το τιποτε.
Ειναι μεγαλειο να ακουω τη σιωπη,
το μεγάλο βαθος οπου υπαρχει το παν,
εκει οπου ο,τι υπάρχει γινεται κατι.
Μια πένα ρινίζει τις λεξεις.
Της γατας τα ποδια τινάζονται στον υπνο.
Ονειρευεται δεκα πουλιά στο δεντρο.
Ονειρευομαι εναν ερωτα με εικοσι φτερα.
Η πένα είναι ξερη. Το αιμα είναι υγρο.
Μια κόκκινη σιωπη διατρεχει το σωμα μου.

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

πεζò - ποίηση - κριτική